

ולא התירו להניח מיחם על גבי מיחם, אם המים שבעליון צוננים, ומניחם בשביל שיחמו על ידי המיחם התחתון.

ומותר לעשות כן רק במקום ששניהם חמים. ואינו מניחם אלא בשביל שיהיו העליונים משומרים ולא יפוג חומם.

וכשם שאין טומנין את החמין, כך אין טומנין את הצונן, גזירה אטו הטמנה דחמין.

ורבי התיר להטמין את הצונן.

ואין מרזקין [מרסקין] לא את השלג ולא את הברד, בשביל שיזובו מימיו! משום דקא מוליד מהם מים בשבת. ודמי למלאכה, לפי שבורא מים אלו.⁽³⁾

אבל נותן הוא את השלג והברד לתוך הכוס של יין או לתוך הקערה כדי לצנן מה שבתוכה. ואף על פי שהם נמסים מאליהם, אינו חושש כיון שאינו מוליד בידים.

הדרן עלך במה טומנין

נעשה בסיס. משום שאין הוא תשמיש למוקצה, אלא איפכא.

3. רש"י. והרשב"א פירש, דמשום גזירת סחיטת פירות העומדין למשקה נגעו בה. וכן כתבו הר"ן והרב המגיד בדעת הרמב"ם, פרק כא הלכה יג.

ובעל התרומה כתב דאסור מדין טלטול הנולד.

והקשה הרשב"א לדבריו, אם כן, למה התירו לתת לתוך הכוס בשביל שיופשר מאליו, והא מכל מקום נולד הוא.

ובריטב"א מבואר בדעת בעל התרומה, דאיירי הכא בשכבר יש משקה בתוך הכוס. וכיון שהמים הנולדים מתערבים באותו משקה ואינן בעין, לא מיחזי כנולד.

אפשר לנערו אלא אם כן מגביהו קצת בידים. ויעויין עוד במה שכתבו בשם ר"י, ובבעל המאור, שהעמידו בעוד אופנים שאי אפשר לו לנער את הכיסוי.

והרשב"א הביא משם הראב"ד לפרש, דאם מגולה מקצת מפי הקדרה, לא נעשה האוכל שכנגד אותו מקום בסיס לדבר האסור. וממילא הקדרה היא בסיס נמי לאוכל, ומותרת. כדין בסיס לדבר האסור והמותר.

ודחה הרשב"א תירוצו. דאם כן, אף כשהקדרה מכוסה לגמרי נמי נימא דאין האוכל עצמו בסיס. שהרי המוקצה אינו מונח על האוכל, אלא על הקדרה.

ועוד, מאי שנא מפגה הטמונה בתבן ששנינו בה דנוטלה בכוש? דמוכח מהתם דהאוכל אינו